

# Ποιοτική θεατρική γραφή

> «Η νόσος» του Αντώνη Γεωργίου σε σκηνοθεσία Άντρης Χ. Κωνσταντίνου

**Τ**όσο παρατεταμένη και απόλυτη είναι η απουσία αξιολογής ντόπιας θεατρικής συγγραφής που η αναμονή του έρχομού ενός σύγχρονου ρεαλιστικού σοβαρού και πολυπρόσωπου θεατρικού έργου αποκτά διαστάσεις σφοδρής επιθυμίας να αντικρίσουμε την ομαδική μας αντανάκλαση στη σκηνή. Με ανυπομονησία και περιέργεια θα θέλαμε (όλοι, πιστεύω) να δούμε τις σουρεαλιστικές αντιθέσεις της ρευστής μας πραγματικότητας, αλλά όχι μέσα από σατιρική παραμόρφωση (μα υπάρχουν ακόμα περιθώρια σατιρικής παραμόρφωσης, τέτοιοι που είμαστε;), όχι μέσα από σκληρό ή μελοδραματικό ρετρό (το παρελθόν πάντα δυνάστευε και δυναστεύει το παρόν και το μέλλον μας, φτάνει), όχι μέσα από αφηρημένες ουτοπίες (εξάλλου αυτή την άγονη οδό επιλέγουν συχνά οι θεατρικοί συγγραφείς).

Όμως ως ελπιδοφόρο πρόδρομο μπορεί να δεχτεί κανείς μια ποιοτική θεατρική γραφή, ακόμα κι αν είναι μορφοποιημένη σ' ένα μονόλογο, ακόμα κι αν η διερεύνηση δεν γίνεται σε κοινωνική πλατιά επιφάνεια, αλλά σε στενό και βαθύ ατομικό ψυχολογικό επίπεδο (το άτομο ως όρος φυσικής, ο μικρόκοσμος ως μινιατούρα του κοινωνικού μακρόκοσμου). Τέτοιο ήταν το πρώτο θεατρικό του Αντώνη Γεωργίου, το «Αγαπημένο μου πλυντήριο». Τέτοιο είναι και το δεύτερο.

«Η νόσος» είναι ένα παράξενο και ενδιαφέρον κείμενο. Έχει παράξενη και ενδιαφέρουσα δομή. Αποτελείται από δύο φαινομενικά ασύνδετους μονολόγους, αλλά και εκείνη η λεπτή και αινιγματική τους σύνδεση αποδείχτηκε θεατρικά λειτουργική. Η νόσος, την οποία πραγματεύεται το έργο, είναι η απώλεια μνήμης. Η μνήμη συντηρεί το παρελθόν, η απώλειά της το διαβρώνει. Η προσωπικότητα της Γυναίκας, της φορέα της Νόσου, αδειάζει, αδειάζει από λέξεις, αναμνήσεις, συσσωρευμένα στην πορεία της ζωής συναισθήματα. Οι απεγνωσμένες προσπάθειές της να συγκρατήσει τις φυγόκεντρες πνευματικές δυνάμεις, να καταγράψει σκόρπια συμβάντα και σκέψεις αποδεικνύονται μάταιες. Μοναχική και αποπροσανατολισμένη, η Γυναίκα δεν μπορεί να επικοινωνήσει με τον εαυτό της και με κανένα.

Το κείμενο του Αντώνη Γεωργίου αποδείχτηκε θεατρικά γόνιμο στα χέρια της σκηνοθέτιδας Άντρης Κωνσταντίνου. Η πρωταγωνίστρια, η για άλλη μια φορά εξαιρετική Λένια Σορόκου, συγκεκριμενοποιεί την κύρια ιδέα του κειμένου, δημιουργώντας μια τραγική μορφή. Όμως η ειδική γραμμή της νόσου της Γυναίκας παίρνει προε-

κτάσεις και γενικεύεται σε Νόσο της ανθρωπότητας. Το νηχτικό φόντο αναφέρει γεγονότα-πληγές που θα έπρεπε να αποτυπωθούν βαθιά στη μνήμη των ανθρώπων, αλλά η ασταμάτητή τους ροή περνά χωρίς να αφήσει ίχνη. Το αποτελούμενο από δέσμες χαρτιού με άχρηστες σημειώσεις σκηνικό του Παναγιώτη Μιχαήλ μέσα στο άδειο περιβάλλον της σκηνής λειτουργεί ως μεταφορά της άδειας μνήμης της εποχής μας και των μάταιων προσπαθειών του ανθρώπου να καταγράψει αυτά που αδυνατεί να συγκρατήσει η συναισθηματική και η συνειδησιακή του μνήμη.

Το κείμενο του Αντώνη Γεωργίου αποδείχτηκε θεατρικά γόνιμο στα χέρια της σκηνοθέτιδας Άντρης Κωνσταντίνου. Η πρωταγωνίστρια, η για άλλη μια φορά εξαιρετική Λένια Σορόκου, συγκεκριμενοποιεί την κύρια ιδέα του κειμένου, δημιουργώντας μια τραγική μορφή.

**Διαμόρφωση σκηνικού χώρου/εγκατάσταση και κοστούμια: Παναγιώτης Μιχαήλ**  
**Video Art: Νικολέτα Καλαθά**  
**Μουσική/νηχτικό περιβάλλον: Δημήτρης Ζαβρός**  
**Σχεδιασμός φωτισμού: Καρολίνα Σπύρου**  
**Βοηθός σκηνοθέτη: Μαρία Αχιλλέως**  
**Παίζουν: Λένια Σορόκου, Διομήδης Κουφτερός**

Τα εξαιρετικά βίντεο της Νικολέτας Καλαθά αποδίδουν τη ρέουσα εξαφάνιση των λέξεων, μαζί με τις οποίες χάνονται και τα σημανόμενά τους.

Ο Νεαρός Άνδρας μπαίνει στο χώρο. Δεν ψάχνει για τη μνήμη του, επειδή είναι προϊόν της λήθης, προϊόν της εποχής μας; Αισθάνομαι ότι χρειάζομαι το ερωτηματικό στο τέλος της προηγούμενης πρότασης. Ο Διομήδης Κουφτερός αποσπά την προσοχή μας από το ρόλο του Νεαρού με την εντυπωσιακή μεταμόρφωσή του σε τρομαχτικό Κλόουν. Η μνήμη γίνεται εφιάλτης. Η σκηνοθέτιδα και ο ηθοποιός, αλλά και η Νικολέτα Καλαθά,

δεν φοβήθηκαν την αλλαγή του ύφους και της ατμόσφαιρας. Γενικά, η γενναιότητα των συντελεστών σ' αυτή την πειραματική θεατρική φόρμα είναι δεδομένη.

Δεν ξέρω αν ο Αντώνης Γεωργίου θα είναι αυτός που θα φτιάξει το ομαδικό θεατρικό πορτρέτο των σημερινών Κυπρίων. Δεν ξέρω καν αν τον ενδιαφέρει αυτός ο στόχος. Το καινούργιο του θεατρικό είναι μια μεταβατική εξέλιξη από μονολογική μονοπαράσταση σε διαλογικό δρώμενο. Τι θα είναι το επόμενο;

**NONA ΜΟΛΕΣΚΗ**